

REMISSYTTRANDE

Datum

Dnr

5172-17-8.1

Aktbilaga

Regeringskansliet
Kulturdepartementet
Enheten för diskrimineringsfrågor
103 33 STOCKHOLM

Betänkandet Nästa steg? – Förslag för en stärkt minoritetspolitik (SOU 2017:60)

(Departementets diarienummer Ku2017/01534/DISK)

Justitiekanslern ska vaka över tryck- och yttrandefriheten samt värna integriteten och rättssäkerheten i den offentliga verksamheten. I Justitiekanslerns uppdrag ingår även att bevaka statens rätt och att medverka till att rättstillämpningen är effektiv och av hög kvalitet.

Genomgången av de förslag som läggs fram i betänkandet och de överväganden som görs där har skett med de utgångspunkter som Justitiekanslern, utifrån sitt uppdrag, främst har att beakta. Med dessa utgångspunkter har jag följande synpunkter på förslagen.

Det är viktigt att följa upp den minoritetspolitiska reform som genomfördes 2010 och en avgörande faktor för att lyckas med att utveckla minoritetspolitiken är att det finns en väl fungerande samordning mellan de många olika aktörer som måste bidra för att åstadkomma det önskade resultatet. Efter att ha tagit del av utredningens redovisning och förslag instämmer jag i experten Katarina Popovics synpunkter i hennes särskilda yttrande. Jag delar hennes bedömning att det saknas en analys av orsakerna till den brist på genomslag av arbetet med att stärka grundskyddet som utredningen anser föreligga. I brist på en sådan trovärdig analys saknas det också grund för slutsatsen att det bör inrättas en ny myndighet med uppgift att ta över det ansvar för samordning och uppföljning som idag delas mellan Länsstyrelsen i Stockholm och Sametinget. Som Katarina Popovic anför finns det ingen beskrivning eller förklaring i betänkandet som ger stöd för uppfattningen att en ny myndighet skulle innebära ett mera effektivt genomslag för grundskyddet. Tvärtom finns det grund för oro att en sådan liten ny myndighet skulle innebära ett slöseri med resurser och förlust av viktig erfarenhet och kompetens. En utveckling av den redan etablerade samverkansmodellen, som givetvis i sin nuvarande form vid behov kan tillföras ökade resurser, bör enligt min bedömning vara en betydligt säkrare väg för att åstadkomma en stärkt minoritetspolitik.

Anna Skarhed

Alicia von Mangoldt

